

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 22 września 2021 r. w sprawie T-753/16, Severstal/Komisja wniesione w dniu 3 grudnia 2021 r. przez PAO Severstal

(Sprawa C-747/21 P)

(2022/C 73/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: PAO Severstal (przedstawiciele: M. Krestiyanova i N. Tuominen, adwokaci)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska i Eurofer, European Steel Association, ASBL

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie orzeczenie ostatecznego w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala,
- tytułem żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Podstawą odwołania są następujące zarzuty:

- Po pierwsze, Sąd naruszył prawo dokonując błędnej wykładni art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego⁽¹⁾ oraz dokonał błędnych ustaleń faktycznych. Sąd wyszedł z założenia, że odnośny produkt był półproduktem, nie podając żadnego uzasadnienia. Jednakże, była to podstawowa sporna kwestia między stronami. Nie przeprowadzając badania tej spornej kwestii, ani nie dokonując oceny jej znaczenia do celów stosowania art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, Sąd odmówił przyznania, że bez rozstrzygnięcia tej podstawowej spornej kwestii między stronami, niemożliwe jest ustalenie, czy Komisja prawidłowo zastosowała w niniejszym postępowaniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- Po drugie, Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie dokonując wykładni art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz nie badając zasadniczych argumentów i nie przedstawiając uzasadnienia. Pod egidą Sądu Komisja wyraźnie przekroczyła granice okresu objętego dochodzeniem lub odnośnego okresu, uznając rok 2008 za „ostatni reprezentatywny rok”, na który nie miał wpływu kryzys finansowy. Wnosząca odwołanie twierdzi w związku z tym, że stwierdzenie w zaskarżonym wyroku szkody jest obarczone błędem, gdyż nie jest ono wynikiem wyważenia istotnych pozytywnych i negatywnych czynników. W tym kontekście wnosząca odwołanie podnosi, że obniżenie kosztów produkcji przemysłu Unii powinno być między innymi powiązane z sytuacją przemysłu Unii w następstwie ogólnego kryzysu finansowego w 2012 r. Jednakże Sąd odmówił nawet rozważenia kwestii, czy kryzys finansowy wpłynął również na ogniwa łańcucha szkody.
- Po trzecie, Sąd naruszył prawo dokonując błędnej wykładni art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego oraz nie badając wszystkich argumentów, w tym także tych podniesionych przez sam Sąd. Sąd odstąpił od własnego orzecznictwa, uznając niezgodnie z prawem, że dostosowania z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego mogą również zostać wykorzystane w drodze analogi do obliczenia marginesu szkody. Dostosowanie ze względu na koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk ceny eksportowej CIF wnoszącej odwołanie do celów marginesu szkody jest błędne, nieracjonalne i stanowi oczywisty błąd w ocenie, gdyż jedyną mającą znaczenie ceną eksportową jest rynkowa cena CIF na granicy Unii przy wprowadzeniu na rynek Unii i konkurencyjna cena rynkowa przemysłu Unii. Twierdzenia wnoszącej odwołanie znajdują potwierdzenie w wyroku Sądu, Hansol Paper/Komisja, T-383/17⁽²⁾ (pkt 196–204).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010 L 7, s. 22).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 2 kwietnia 2020 r. (T-383/17, Hansol Paper/Komisja, EU:T:2020:139).